

We know
books

ÁLEX ROVIRA
FRANCESC MIRALLES

Ilustrații de Gemma Capdevila

**POVEȘTI
PENTRU
COPIII
CURAJOȘI**

**35 DE ISTORIOARE
CARE-ȚI DAU PUTERE
ȘI TE AJUTĂ SĂ TRECI
PESTE OBSTACOLE**

Traducere din spaniolă
de Camelia Dinică

Micul dejun al campionilor	4
1 Cum au scăpat cu viață aricii	11
2 Secretul succesului	15
3 Ce mai criză!	21
4 Ușa inimii	24
5 Copilul și peștele	28
6 Cămăruța	32
7 Supa de pietre	37
8 Când a râs Isus	42
9 Cioara și ulciorul	46
10 Un țaruș în gheață	50
11 Macaroanele bunicii	54
12 Țărăncuța ostenită	58
13 Muzică cerească	63
14 Supărarea Ainei	68
15 Midas și Tantal	74
16 Iubire necondiționată	81
17 Vaca lihnită	86

18	Darul din inimă	92
19	Lecția pigmeului	96
20	Un îndrăgostit pus la încercare	100
21	Unde este oceanul?	105
22	Mei și fluturașul	109
23	Călătorul nefericit	116
24	Fructul copacului	120
25	Bijuteria pierdută	125
26	Rana de săgeată	130
27	Încercările lui Edison	135
28	Maimuțele și bananele	139
29	Floarea prințului	144
30	Un desen dumnezeiesc	151
31	Florile și orezul din dragoste	155
32	Pași pe nisip	159
33	Clinchetul monedei	163
34	Povestea pisicii fricoase	167
35	Cultivatorul de curmale	171

CUM AU SCĂPAT CU VIAȚĂ ARICII

Împreună suntem mai puternici

Povestea spune că acum milioane de ani peste planeta noastră s-a abătut un ger cum nu se mai văzuse până atunci. Atât de aprig era frigul, încât a înghețat o mare parte din suprafața terestră.

Din pricina asta o mulțime de animale au pierit, iar gerul a distrus toată vegetația planetei. Neavând ce mânca și cum se încălzi, multe specii au dispărut de-a dreptul.

Dându-și seama ce nenorocire îi paște, aricii s-au hotărât atunci să se adune în grupuri ca să scape cu viață. Împreună aveau să se apere de frig și să se încălzească.

Noaptea, când gerul era mai aprig, scurmuau cu toții după hrană în pământul înghețat și pe urmă se adunau la un loc, vârându-se unii într-alții ca să se încălzească. Totuși, țepii de pe spate îi înțepau și îi zgâriau când se ghemuiau laolaltă. Pentru mulți era neplăcut.

Asta i-a făcut pe unii membri ai grupului să plece, chiar cu riscul să moară de frig. Cei rămași au fost nevoiți să ia, ca specie,

o hotărâre de viață și de moarte: ori aveau să se obișnuiască să suporte țepii semenilor lor, ori aveau să dispară de pe fața pământului.

După câteva renunțări soldate cu un final tragic, restul aricilor curajoși au văzut limpede care era soluția. Trebuiau să rămână împreună în fața adversităților.

Pentru a se bucura de căldura celuiilalt, au trebuit să învețe să conviețuiască cu supărările și micile răni pe care le provocau fără voie semenii lor. Totuși, acest disconfort nu era nimic în comparație cu ceea ce-i aștepta dacă fiecare dintre ei încerca să îndure singur noaptea glacială.

În acest fel aricii au reușit să supraviețuiască.

După acea iarnă grea, au mai învățat două lucruri. Primul: că există greutăți care presupun efortul tuturor pentru a fi depășite. Al doilea: că, deși anumite lucruri ne deranjează la ceilalți, tot așa și pe ceilalți îi deranjează anumite lucruri la noi. Când purtarea noastră este însoțită de iubire, nimic nu ne poate învinge.

La cincisprezece milioane de ani de la apariția lor pe Pământ, aricii continuă să existe. 🌱

LIBRIS

We know
books

GÂNDEȘTE ȘI CREȘTE

Răspunsul lui Maharsi

Ramana Maharsi a fost unul dintre cei mai importanți ghizi spirituali ai Indiei moderne. Pe la refugiul său din Arunachala, muntele unde a trăit o mare parte a vieții, treceau mulți oameni însetați de cunoaștere, care doreau să devină mai buni. Odată, unul dintre acești pelerini l-a întrebat pe maestru: „Cum ar trebui să ne purtăm cu ceilalți?” „Nu există ceilalți”, a răspuns Maharsi.

Prin asta voia să spună că toți suntem valuri ale aceleiași mări, cu toate că uneori scoatem în evidență ceea ce ne deosebește. Toți suntem unul, în realitate. De fapt, de multe ori ceea ce ne deranjează la celălalt este un defect pe care noi înșine îl avem, precum țepii aricilor din poveste. Prin urmare, celălalt este o oglindă care ne arată ce aspecte ale propriei persoane avem de îmbunătățit.

Asta nu înseamnă că trebuie să îngăduim să ni se facă rău. Trebuie să-i evităm pe cei care, în cunoștință de cauză, ne rănesc prin faptele sau prin cuvintele lor.

Mesajul acestei fabule este altul: nu există trandafir fără spini și nici prieten perfect, care să nu ne plictisească sau să nu ne enerveze din când în când. Dacă cernem prea fin, la sfârșit vom rămâne singuri și, la fel ca în poveste, vom îndura frigul de nepătruns.

Să învățăm să ne încălzim împreună și, cu răbdare și exercițiu, vom învăța și cum să nu ne rănim între noi.

SECRETUL SUCCESULUI

Cât de mult îți dorești reușita?

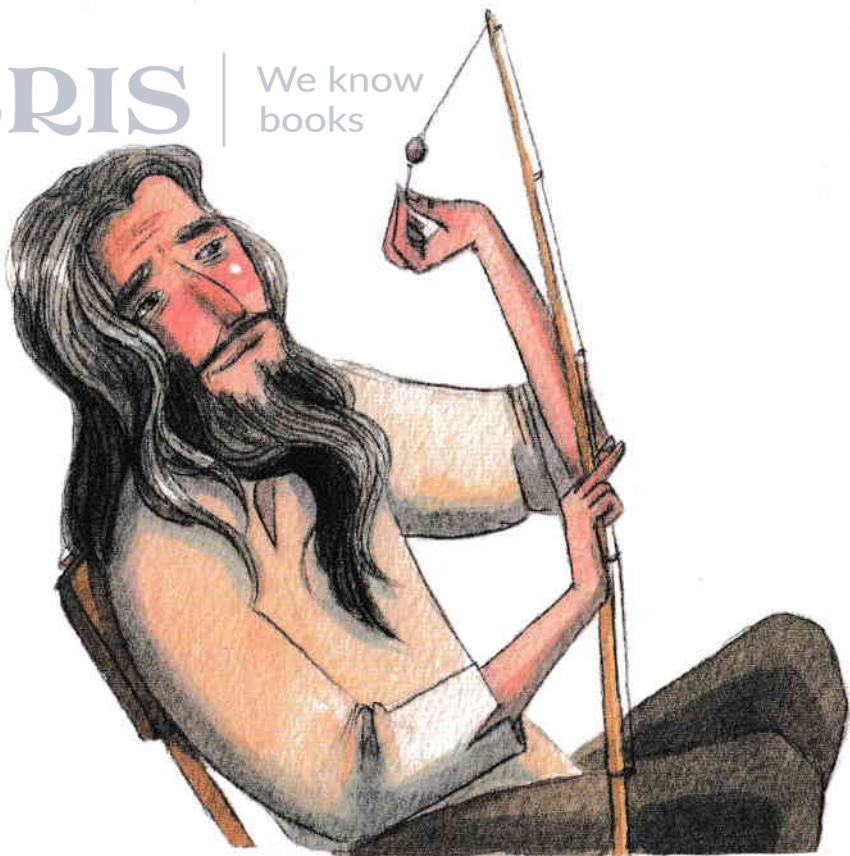
De când se știa el, Omar se pregătea ca să fie cel mai bun atlet din țară. La cei paisprezece ani ai lui, se antrena zilnic de șase ani, în speranța că va fi campion și va participa la întreceri internaționale.

Totuși, întotdeauna era cineva mai bun decât el. În fiecare an apărea o altă revelație a atletismului, care obținea punctaje mai bune. În ritmul ăsta, credea el, era imposibil să-și împlinească visul. Antrenorul lui îi spunea că are o condiție fizică excepțională. Ce-i lipsea, atunci?

Într-o după-amiază, în timp ce asculta radioul împreună cu părinții lui, Omar l-a descoperit pe Maestrul Succesului. O jurnalistă intervievea un bătrân foarte înțelept, care trăia într-o colibă de pescari nu foarte departe de casa lui.

Crezând că omul acela poate să-i dea o soluție, Omar se hotărî să-i facă o vizită ca să-i afle secretele.

Îl găsi pe maestru șezând la umbra unei colibe de trestie, îmbrăcat într-o tunică ponosită.

— Dumneavoastră sunteți Maestrul Succesului? îl întrebă Omar neîncrezător.

— Așa mi se spune... răspuse omul calm. Așteptai să mă găsești într-o vilă luxoasă?

Băiatul ridică din umeri, neștiind ce să zică. Bătrânul continuă:

— Am avut destule vile! Atât de multe, încât nici cu o sută de servitori nu puteam să mă ocup de toate! În garaj aveam o duzină de mașini de lux. Am cumpărat și un castel înconjurat de podgorii, terenuri imense de cultivat... ba chiar am avut și un avion privat ca să călătoresc oriunde în lume mi-aș fi dorit.

— Și atunci, cum se face că...

Omar nu îndrăzni să termine fraza.

— Cum se face că trăiesc ca un om nevoiaș? Foarte simplu, după ce am avut totul, mi-a murit soția și am așteptat ca fetele mele să-și termine studiile și să fie pe picioarele lor. Atunci, în sfârșit, mi-am permis să fiu stăpânul singurului lucru pe care mi-l doream cu adevărat: timpul. Acum sunt ca la început, când eram tânăr și nu aveam nimic.

— Atunci... spuse băiatul mirat... puteți să mă ajutați să am succes?

— Bineînțeles! Totuși, mai întâi trebuie să-mi răspunzi la întrebarea asta: cât de mult ți-l dorești?

— Mi-l doresc mai mult decât orice pe lume! răspunse Omar convins.

— Foarte bine, șopti înțeleptul. Atunci te aștept aici mâine, în zori.

Și după ce rosti asta, se retrase în coliba lui.

Emoționat, Omar își petrecu restul zilei gândindu-se oare ce avea să-l învețe înțeleptul și cum avea să i se schimbe viața pentru totdeauna.

A doua zi, la revărsatul zorilor, așa cum se înțeleșeseră, Omar se duse la coliba bătrânului și îl găsi pregătind niște undițe pentru pescuit.

Când văzu că învățăcelul a sosit, Maestrul îi spuse:

— Ajută-mă să duc undițele astea până la debarcader, o să ne așezăm acolo ca să pescuim.

Mirat, Omar făcu ceea ce-i ceruse.

De îndată ce totul a fost pregătit, se așezară unul lângă celălalt. Tânărul discipol se gândi că, în timp ce pescuiau, înțeleptul îi va dezvălui tainele sale, dar omul nu rupse tăcerea.

Obosit să aștepte, băiatul spuse în cele din urmă:

— Maestre, nu am nicio îndoială în privința cunoștințelor sau a succesului dumneavoastră din trecut, dar nu v-am cerut ajutor ca să învăț să pescuiesc. Trebuie să știu cum să devin cel mai bun atlet din țară.

Exact în momentul acela undița lui Omar începu să se miște. Un pește mare se zbătea în cârlig.

— La țanc! exclamă bătrânul entuziasmat. Ești gata-gata să afli marele secret.

Imediat apucă undița lui Omar și, învârtind mulineta, scoase la suprafață peștele și-l eliberă din cârlig.

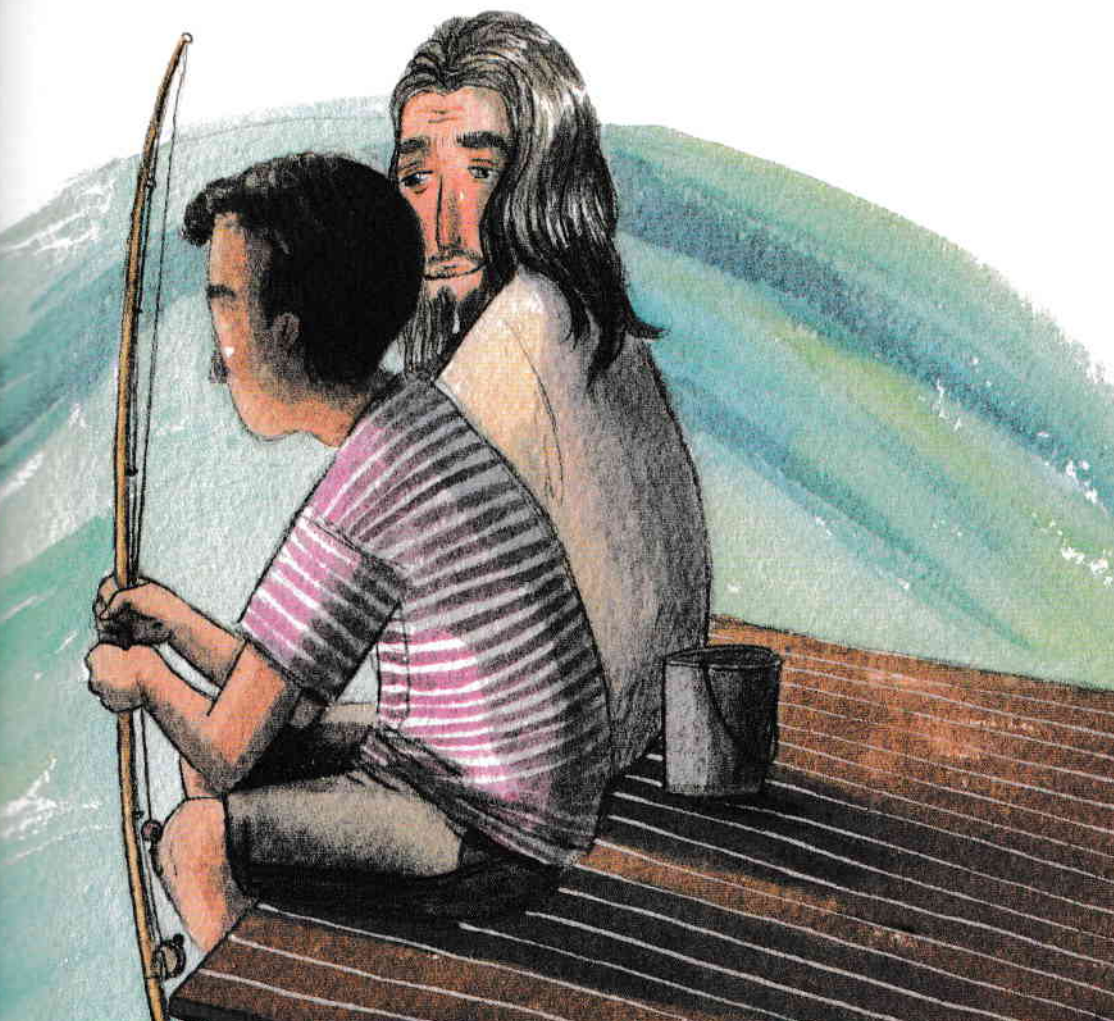
Peștele se zbătea disperat în coșul pescarului, întorcându-se de pe o parte pe alta, într-un fel de dans chinuit.

— La ce crezi că se gândește peștele în acest moment? îl întreabă înțeleptul pe discipolul său.

— Cum să facă să se întoarcă în mare ca să poată respira, spuse Omar, în timp ce se uita la peștele care se zbătea între viață și moarte. Se gândește la apă cu toată ființa lui.

— În asta constă secretul succesului, conchise maestrul, eliberând înduișat peștele în mare. Când te vei dedica aceluia lucru pe care ți-l dorești cu însuflețirea acestui pește, atunci vei dobânda succesul. 🐟

Setea de reușită

Adesea credem că ne dorim ceva, când de fapt este doar un capriciu. Un exemplu limpede îl reprezintă oamenii care susțin că își doresc să realizeze anumite lucruri, însă se scuză că n-au timp să se ocupe de ele. Dacă și-ar dori cu adevărat, ar găsi timpul necesar.

În cazul nostru, de fiecare dată când ne-am dorit foarte mult să scriem o carte, ne-am rupt câteva ore din timp, în măsura posibilităților, ca să transformăm dorința în realitate.

Combustibilul esențial pentru reușită, pentru atingerea obiectivelor, este setea. Însă nu ne referim la nevoia fizică, ci la setea profundă, emoțională, care ne îndeamnă să ne mobilizăm, setea de spirit care ne dă forța să ne urmărim țelul inimii.

Despre această sete îl învață Maestrul Succesului pe băiatul din poveste.

Uneori nu conștientizăm cât de mult ne dorim ceva decât atunci când aproape că ne scapă printre degete. Așadar, întrebarea pe care trebuie să ne-o punem este: îmi doresc cu adevărat să realizez asta?

Dacă amânăm ceea ce vrem să facem sau ne cuprinde lenea ori trec zilele și nu găsim momentul potrivit ca să ne apucăm de treabă, asta înseamnă că, de fapt, nu ne dorim îndeajuns să reușim.